

Arrest

nr. 202 809 van 23 april 2018
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VERGAUWE
Belzeelsestraat 40
9940 EVERGEM**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 januari 2016 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 december 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VERGAUWE die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen per brief van 21 oktober 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 21 december 2015 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 28 december 2015 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.10.2015 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkenen kwamen in april 2007 in België aan en vroegen op 26.04.2007 asiel aan. Op 28.03.2011 werden ze erkend als vluchteling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. OP 25.07.2011 besliste het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om de vluchtelingenstatus in te trekken omdat betrokkenen hun asielstatus verkregen hadden door leugenachtige verklaringen. Dit kwam aan het licht toen mijnheer K. in mei 2010 bij het gemeentebestuur zijn naam wilde laten aanpassen aan de hand van zijn paspoort.

Betrokkenen bleken Armenië op legale wijze te hebben verlaten met hun eigen paspoorten voorzien van een Italiaans visum en dit met het vliegtuig. Daarenboven hebben ze op 09.08.2010 (voor mijnheer) en op 10.01.2011 (voor mevrouw) nieuwe paspoorten verkregen van de ambassade van Armenië in België. Dit gebeurde op hun eigen initiatief en tijdens hun asielprocedure. Tijdens hun asielprocedure hebben ze echter hun paspoorten niet voorgelegd, hoewel ze dus wel degelijk in het bezit waren van hun paspoort. Ze verklaarden dat hun paspoorten werden geconfisceerd door de Armeense autoriteiten en dat ze niet wisten dat ze hun paspoort dienden voor te leggen. Verder hebben ze ook steeds verklaard Armenië op illegale wijze per auto verlaten te hebben (beslissing CGVS d.d. 25.07.2011).

Gezien ze met hun paspoort op legale wijze Armenië verlaten hebben, wordt er door het CGVS geen geloof meer gehecht aan het feit dat ze gezocht worden door hun autoriteiten. De vluchtelingenstatus werd op basis van valse verklaringen en het ontbreken van een vrees voor vervolging ingetrokken. Ze tekenden beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze bevestigde op 3.04.2012 de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van het CGVS.

Met de duur van de asielprocedure kan geen rekening worden gehouden, daar de asielprocedure gebaseerd is op leugenachtige verklaringen.

Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beweren alhier sinds 2007 te verblijven. Echter, betrokkenen hebben zich al die tijd bewust genesteld in frauduleus of in illegaal verblijf. Bovendien werd hen op 30.04.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie.

Mijnheer K. haalt aan dat hij lijdt aan een psychiatrische problematiek en dat het risico niet denkbeeldig is dat hij te maken krijgt met een opstoot van zijn ziekte als hij terug in de gespannen omgeving komt in Armenië.

Echter we stellen vast dat het hier om een loutere bewering gaat. Betrokkene legt geen enkel medisch stuk voor waaruit zou blijken dat er sprake is van een actuele medische problematiek. Het administratief bevat één aanvraag 9ter die ongegrond werd afgesloten op datum van 24.08.2011. De eventuele medische problematiek werd aldus reeds ten gronde behandeld door de bevoegde dienst en niet

weerhouden. Betrokkenen kunnen zich dan niet nuttig beroepen op dit element als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan en hun schooljaar dienen te verliezen indien zij moeten terugkeren, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de leerplicht van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

De advocaat van betrokkenen haalt aan dat de kinderen geboren en getogen zijn in België en geen behoorlijk Armeens lezen/schrijven en spreken en geen ander land kennen dan België zodat hun rechten ernstig in het gedrang komen. Dit argument kan echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid aangezien het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Armeens zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in het Armeens, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren. Wat er ook van zij, op het moment van het afsluiten van hun asielpcedure en de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 30.04.2013 waren geen van beide kinderen leerplichtig. Indien betrokkenen gevolg hadden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat zij verondersteld werden te doen, hadden deze problemen zich niet gesteld. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkenen halen verder aan dat zij niet meer over een accommodatie beschikken in Armenië. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen verbleven immers ruim 24 jaar (voor mijnheer) en 21 jaar (voor mevrouw) in Armenië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Er dient te worden opgemerkt dat het de persoonlijk keuze van betrokkenen is geweest om leugenachtige verklaringen af te leggen tijdens hun asielpcedure en later illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met hun land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat zij zich dienen te richten tot de Belgische ambassade in Moskou kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar dit geldt voor alle Armeense onderdanen. Betrokkenen tonen bovendien niet aan dat zij zich niet naar Moskou kunnen begeven.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen tegenindicatie in verband met de openbare orde of nationale veiligheid zou zijn, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat zij gekomen zouden zijn tot een perfecte integratie op taalgebied en dat ze verschillende getuigenverklaringen voorleggen evenals een attest van inburgering, een getuigschrift maatschappelijke oriëntatie, een deelcertificaat Franse taallessen en dat ze werkbereid zijn en gewerkt hebben, zie interimcontracten, arbeidsovereenkomsten, loonfiches die bij vorige aanvragen werden voorgelegd) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 21 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, ten aanzien van beide verzoekers, beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekers ook op 28 december 2015 ter kennis worden gebracht, luiden als volgt:

"De heer [Mevrouw]:

[...]

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als [...],

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij [zij] beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij [zij] in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.04.2013, aan betrokkene betekend op 30.04.2013.”

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

In het proces-verbaal van de terechtzitting van 8 maart 2018 staat het volgende vermeld: “*De verwerende partij doet afstand van de exceptie van onontvankelijkheid die zij in haar nota heeft aangevoerd met verwijzing naar haar gebonden bevoegdheid.*” Er dient derhalve niet langer uitspraak te worden gedaan omtrent de door verweerder in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een eerste, tweede en derde middel – die samen worden behandeld – een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” en van het gelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij de middelen:

“[...] Verzoekers hebben een aanvraag ingediend overeenkomstig art. 9bis van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

[...]

Verzoekers menen te voldoen aan de bepalingen van dit artikel zodat een afwijking ervan uitdrukkelijk dient weergegeven te worden in de beslissing.

Dit is niet gebeurd.

Verweerder beperkt er zich toe te vermelden dat het verzoek onontvankelijk is en dat zij de gewone procedure moeten volgen nl. een aanvraag in het land van herkomst.

In de beslissing staat uitdrukkelijk: De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Verder in de beslissing staat vermeld dat zij zich dienen te richten tot de Belgische ambassade in Moskou en dat dit geldt voor alle Armeense onderdanen.

Eén en ander is niet juist.

Enerzijds wordt gesteld dat de aanvraag in het land van herkomst moet gebeuren en anderzijds wordt erkend dat dit niet mogelijk is daar de aanvraag in Moskou zou moeten gebeuren en dat dit perfect mogelijk is voor alle Armeniërs.

Er wordt derhalve gesteld dat het voor Armeniërs niet mogelijk is om toepassing te maken van art. 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Dit wordt niet bewezen en dit is ook zo niet.

De andere elementen worden niet expliciet weerlegd als buitengewone omstandigheid.

Verweerder wordt gesommeerd te antwoorden op de vraag of er ooit een persoon werd geregulariseerd die zich in dezelfde omstandigheid van verzoekers heeft bevonden.

Verzoekers kennen tientallen personen die zich in dezelfde situatie bevonden als hen en die zijn geregulariseerd.

Het gaat niet op dat de ene wel wordt geregulariseerd en de andere niet terwijl zij zich in dezelfde voorwaarden bevinden.

Verweerder verwijst naar de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 en stelt dat de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn terwijl in de praktijk de toepassing van deze criteria schering en inslag zijn.

2. Schending van art. 8, 1 E.V.R.M. dat bepaalt:

"Eénieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling".

Dat de bestreden beslissing dan ook een manifeste inbreuk uitmaakt op dit recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven primeert op de belangen die de overheid zou kunnen hebben bij een weigering.

Dat uiteraard ook humanitaire overwegingen in de gegeven omstandigheden zich verzetten tegen deze beslissing.

Dat de getroffen beslissing dan ook in strijd is met voormeld artikel 8, 1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en derhalve geen verdere uitwerking kan krijgen.

Dat het inderdaad evident is dat niet gesold kan worden met een gezin dat zich in volle ontwikkeling bevindt.

3. Schending van art. 2 en 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

Inderdaad, art. 3 van het Kinderrechtenverdrag dat ook door België is goedgekeurd en derhalve dient gerespecteerd, bepaalt:

Artikel 3: Het belang van het kind

[...].

Het belang van de kinderen primeert derhalve.

Deze kinderen lopen school in België, hebben geen enkel contact met het land van herkomst van de ouders.

Zij zijn opgegroeid in België en kennen enkel de taal die in België wordt gebruikt.

Ook hun vriendjes en vriendinnetjes zijn een meerwaarde voor hun toekomst en deze kunnen zij thans enkel in België vinden.

Het is evident dat de genomen beslissing ingaat tegen bovenvermelde bepaling en dat er een duidelijke disproportionaliteit bestaat tussen de genomen maatregel van weigering en bevel om het grondgebied te verlaten en hetgeen in normale omstandigheden zou moeten gebeuren.

Het argument dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 van het verdrag geen directe werking heeft betreft een schending van art. 6 Ger. W..

Trouwens wat is de waarde van de verdragsrechtelijke bepaling wanneer deze geen toepassing kan vinden.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen in casu zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers' verblijfsaanvraag onontvankelijk is wegens een gebrek aan buitengewone omstandigheden. Uit een eenvoudige lezing van eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk dat deze beslissing er zich niet toe beperkt de aanvraag onontvankelijk te verklaren en te stellen dat verzoekers de gewone procedure moeten volgen. De verwerende partij motiveert duidelijk voor elke door verzoekers aangehaalde omstandigheid waarom ze niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers sommen verweerder te antwoorden op de vraag of er ooit een persoon werd geregulariseerd die zich in dezelfde omstandigheden als hen bevond, doch er kan niet worden ingezien waarom verweerder dergelijk motief zou dienen te verschaffen. Het volstaat dat verweerder alle door verzoekers aangehaalde elementen beoordeelt op hun merites en hieromtrent voorziet in een individuele motivering waarom deze niet kunnen worden aangenomen, wat hij in casu ook heeft gedaan. Wat betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig visum. Verder wordt, onder verwijzing naar artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de termijn om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verminderd naar nul dagen omdat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan een eerder aan hen betekend bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers tonen niet aan dat voormelde motivering niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoekers op de motieven uiten, wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

3.5. Verweerder oordeelde in casu dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd kunnen indienen in het Rijk en dat om die reden hun aanvraag onontvankelijk is.

3.6. Verzoekers zien een tegenstrijdigheid in de motieven in de eerste bestreden beslissing, waar enerzijds zou worden gesteld dat zij hun verblijfsaanvraag kunnen indienen in hun herkomstland en anderzijds wordt vermeld dat zij hun verblijfsaanvraag moeten richten tot de Belgische ambassade in Moskou, zoals alle Armeense onderdanen. De Raad kan verzoekers evenwel niet volgen in hun kritiek. Ten eerste kan nergens in de eerste bestreden beslissing worden gelezen, zoals verzoekers opwerpen in hun verzoekschrift, dat *“de aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren”*. Wel kan in de bestreden beslissing worden gelezen: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.”* Verweerder heeft ten tweede niet meer gedaan dan te antwoorden op de door verzoekers in hun verblijfsaanvraag onder het kopje *“Bijzondere omstandigheden welke het onmogelijk maken voor de betrokkenen om de normale procedure te vervolgen via de diplomatieke post voor België in het thuisland”* aangehaalde elementen. Hierbij heeft verweerder specifiek – in antwoord op verzoekers’ argument dat ze via Moskou moeten om een aanvraag tot machtiging in te dienen – gesteld dat verzoekers geenszins aantonen dat zij zich niet naar Moskou kunnen begeven om zich te richten tot de Belgische ambassade aldaar, zoals alle Armeense onderdanen. De Raad kan geen tegenstrijdigheid ontwaren in de aanpak van de verwerende partij. Verzoekers maken zelf gewag van Armenië en Moskou in hun verblijfsaanvraag en dus kon de verwerende partij ervan uitgaan dat verzoekers beogen de verblijfsaanvraag in te dienen in Moskou en de uitkomst ervan af te wachten in hun herkomstland. In het licht hiervan is het derhalve geheel terecht dat verweerder tevens de door verzoekers geopperde bezwaren tegen een terugkeer naar Armenië onderzoekt en hierover motiveert. Waar verzoekers in de eerste bestreden beslissing nog menen te lezen dat hierin wordt gesteld dat het voor Armeniërs niet mogelijk is om toepassing te maken van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, laten ze de bestreden beslissing meer zeggen dan wat ze zegt. Er wordt met name enkel gesteld dat elke Armeniër zich voor het indienen van zijn verblijfsaanvraag dient te begeven naar de Belgische ambassade te Moskou. Nergens kan gelezen worden noch afgeleid worden dat geen enkele Armeniër een beroep zou kunnen doen op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.7. Waar verzoekers nog verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009 benadrukt de Raad – zoals tevens in de eerste bestreden beslissing werd aangegeven – dat deze instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. Deze instructie is derhalve met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer verdwenen. Verzoekers kunnen zich hier niet langer op beroepen. De enkele overtuiging van verzoekers dat de toepassing ervan in de praktijk nog schering en inslag is,

kan niet leiden tot een andersluidend oordeel. De Raad niet kan toelaten dat, zij het middels een instructie, dan wel middels een praktijk, bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of dat vrijstelling wordt verleend van de in dit artikel opgenomen verplichting om aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die verhinderen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het land van herkomst wordt ingediend. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009 of welke andere gelijkaardige instructie dan ook. Hieruit kan geen rechtsmiddel worden geput om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

3.8. De Raad herhaalt verder dat niet kan worden ingezien waarom verweerder een antwoord zou dienen te verschaffen op de vraag *“of er ooit een persoon werd geregulariseerd die zich in dezelfde omstandigheid van verzoekers heeft bevonden”*. De Raad benadrukt dat elke verblijfsaanvraag op individuele basis moet worden beoordeeld. Het volstaat derhalve dat verweerder de door verzoekers aangehaalde elementen beoordeelt op hun merites, quod in casu. De Raad ziet niet in wat de grondslag is van verzoekers verwachting dat elke individuele beslissing gepaard gaat met een vergelijking van gegevens van andere individuele dossiers. Verzoekers kunnen ook niet volstaan met zonder meer te poneren dat ze *“tientallen personen [kennen] die zich in dezelfde situatie bevonden als hen en die zijn geregulariseerd”*. De Raad kan enkel vaststellen dat elk bewijs van deze beweringen ontbreekt. Voor zover dient te worden begrepen dat verzoekers een schending opwerpen van het gelijkheidsbeginsel omdat anderen wel werden geregulariseerd op grond van de instructie en zij niet, dient de Raad op te merken dat er geen gelijkheid is in onwettigheid. Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt niet.

3.9. De enkele overtuiging van verzoekers dat zij wel degelijk voldoen aan het gestelde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan evenmin volstaan. Deze overtuiging geeft weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekers aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maken dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

3.10. Waar verzoekers verder een schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM en stellen dat het *“evident is dat niet gesold kan worden met een gezin dat zich in volle ontwikkeling bevindt”*, wijst de Raad erop dat het verblijf werd geweigerd ten aanzien van elk van de gezinsleden, waarbij zij allen op onwettige wijze op het grondgebied verblijven en bevelen om het grondgebied te verlaten kregen betekend. De bestreden beslissingen strekken er dan ook niet toe verzoekers te scheiden van hun gezinsleden. Deze vaststelling volstaat reeds opdat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM, in het licht van het door verzoekers geschonden geachte recht op een gezinsleven. Waar verzoekers nog verwijzen naar de *“humanitaire overwegingen”*, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekers niet verduidelijken welke humanitaire overwegingen – die onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM zouden ressorteren – hun zaak kenmerken en waarmee geen rekening zou zijn gehouden.

3.11. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het Kinderrechtenverdrag merkt de Raad vooreerst op dat wat betreft artikel 2 van het Kinderrechtenverdrag, dat het verbod op discriminatie behelst, verzoekers geen enkele uiteenzetting geven van de wijze waarop de bestreden beslissingen deze verdragsbepaling zouden schenden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk. Wat betreft het in artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag verankerde hoger belang van het kind, wijst de Raad erop dat het bezwaarlijk kan volstaan zonder meer te poneren dat *“de genomen beslissing en het hieraan gekoppelde bevel ingaat tegen bovenvermelde bepaling”*. Verzoekers betogen dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen de genomen beslissing en wat *“in normale omstandigheden zou moeten gebeuren”*, doch werken dit niet verder uit.

3.12. Waar verzoekers verder de elementen oplist die hun kinderen betreffen, dient de Raad op te merken dat verzoekers hiermee niet aantonen dat de overwegingen die in de bestreden beslissing op dat vlak kunnen worden gelezen, incorrect zijn of strijdig zijn met artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag. Waar verzoekers nog verwijzen naar *“het argument dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 van het Verdrag geen directe werking heeft”*, wijst de Raad erop dat dergelijk argument niet is terug te vinden in de eerste bestreden beslissing. In deze beslissing is wel degelijk een afweging van de

belangen van de kinderen terug te vinden. Een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag wordt niet aangetoond

3.13. Wat betref de aangevoerde schending van de “*beginselen van behoorlijk bestuur*”, blijven verzoekers in gebreke te speciëren welke beginselen zij nog geschonden achten. Dit onderdeel is bij gebreke aan de vereiste precisering onontvankelijk.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA